

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **R. M.**, zast. JUDr. Vladimírem Kozelkou, advokátem se sídlem Školská 28, Praha 1, proti žalované: **Česká národní banka**, Na Příkopě 28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 9. 3. 2005, č. j. 10/NeO/1/2005/1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: ECKES & STOCK GmbH, se sídlem Ludwig-Eckes-Alle, 6, Nieder-Olm, 552 68, SRN, zast. JUDr. Alexandrem Césarem, advokátem se sídlem Klimentská 46, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2009, č. j. 5 Ca 166/2005 – 123,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Výše uvedeným rozsudkem zamítl Městský soud v Praze (dále i jen „městský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí prezidia Komise pro cenné papíry (dále i jen „prezidium Komise“) ze dne 9. 3. 2005, č. j. 10/NeO/1/2005/1, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Komise pro cenné papíry (dále i jen „Komise“) č. j. 451N/1093/2004/1 ze dne 1. 12. 2004, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání rozhodnutí o uložení povinnosti akcionáři ECKES & STOCK, GmbH, učinit nabídku na odkoupení účastnických cenných papírů společnosti STOCK Plzeň, a. s., (dále jen „cílová společnost“) podle § 183h odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obchodní zákoník“).

Proti rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud v první řadě zkoumal podmínky přípustnosti kasační stížnosti stěžovatele. Kasační stížnost je přípustná, pokud se opírá o zákonem vymezený důvod (§ 103 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s.) a pokud se nejedná o stížnost proti rozhodnutí, které je ex lege z kasačního přezkumu vyloučeno (§ 104 odst. 1 až 3 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším

správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Z předloženého soudního spisu vyplývá, že napadeným rozsudkem městský soud rozhodl znovu poté, kdy Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 3. 2009, č. j. 5 Afs 47/2007 - 89 předchozí rozsudek městského soudu ze dne 26. 1. 2007, č. j. 5 Ca 166/2005 - 53 zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení a městský soud zavázal vysloveným právním názorem. Dále Nejvyšší správní soud z odůvodnění nyní napadeného rozsudku městského soudu zjistil, že se tento při svém novém rozhodnutí plně odvolal na odůvodnění zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel pak ve své kasační stížnosti ani nenamítá, že by městský soud závazný právní názor Nejvyššího správního soudu nerespektoval, jeho argumentace směřuje totiž právě proti tomuto názoru. Stěžovatel zmiňuje případy, kdy dochází ke změně judikatury, kdy o rozhodné otázce rozhodne jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Soudní dvůr ES, nebo rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a kdy není závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku absolutní. Zároveň stěžovatel uvádí, že proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2009, č. j. 5 Ca 166/2005 - 123 i proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 5 Afs 47/2007 - 89 podal k Ústavnímu soudu ústavní stížnost. Stěžovatel v kasační stížnosti dále napadá závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu a vznáší obdobné námitky jako v žalobě proti rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 5 Afs 47/2007 - 89 jasně vyjádřil svůj názor na výklad hmotného práva, který byl pro městský soud závazný; i Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. IV. ÚS 136/05 ze dne 8. 6. 2005 vyjádřil, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku městského soudu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť návrh stěžovatele je podle s. ř. s. nepřipustný. Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat důvodností kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 a 5 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu - kasační stížnosti - nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost, za niž by jí příslušela náhrada nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu